

Arrest

nr. 320 943 van 30 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 8 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat F. LANDUYT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Bosnië-Herzegovina en Rom van origine, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 14 februari 2024 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 wordt Bosnië-Herzegovina opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Bosnië-Herzegovina, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst terdege overwogen dat verzoekster geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in zijn hoofde heeft kunnen vaststellen. Verzoekster houdt in haar verzoekschrift het tegendeel voor, maar laat na te verduidelijken op welke wijze zij niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen en welke elementen een invloed hadden kunnen zijn op de bestreden motivering en beslissing. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

3. Verzoekster verklaart dat zij Bosnië-Herzegovina samen met haar toenmalige echtgenoot en kinderen verlaten heeft omdat zij problemen kenden omwille van hun Rom origine. Ondertussen zijn verzoekster en haar toenmalige partner uit elkaar gegaan en keerde haar ex in 2022 terug naar Bosnië-Herzegovina. Sinds zijn vertrek uit België zou hij het leven van verzoekster en dat van haar kinderen bedreigd hebben via sociale media. Daarnaast geeft verzoekster aan dat zij kampt met medische problemen waarvoor zij in Bosnië-Herzegovina geen medische zorg kan krijgen.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat (i) verzoeksters gedrag niet te rijmen is met een nood aan internationale bescherming; (ii) de door haar aangehaalde problemen die haar Bosnië-Herzegovina deden verlaten, niet geloofwaardig zijn gelet op haar tegenstrijdige en vage verklaringen; (iii) verzoekster de door haar ex-man geuite bedreigingen ten aanzien van haar en de kinderen niet aannemelijk maakt; (iv) zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Bosnië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling; (v) verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Bosnië-Herzegovina geen medische zorg kreeg of zal krijgen; (vi) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De commissaris-generaal wijst voorts op een aantal elementen die geenszins wijzen op een discriminerende houding van de autoriteiten of instellingen in Bosnië-Herzegovina. De documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoeksters verklaringen en bijgebrachte documenten, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Door in haar verzoekschrift louter toe te geven dat zij in 2016 in Duitsland heeft verbleven, neemt zij niet weg dat zij dit element aanvankelijk voor het CGVS verborgen trachtte te houden. Zij gaf immers initieel aan dat zij, voor haar vertrek naar Frankrijk in 2019, Bosnië-Herzegovina niet eerder had verlaten (NPO, p. 5). Ook het louter herhalen dat zij in 2016 vrijwillig terugkeerde naar Bosnië-Herzegovina en er daarna nog drie jaar heeft gewoond, doet geen afbreuk aan de bevinding dat deze houding niet te rijmen valt met iemand die een gegronde vrees voor vervolging kent in zijn land van herkomst.

Verzoekster houdt voorts voor dat haar verklaringen omtrent de timing van deze gebeurtenissen wel overeenkomen met haar verklaringen omtrent haar vertrekdatum uit Bosnië-Herzegovina, maar weet allerminst te overtuigen nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Haar

betoog werpt dan ook geen ander licht op volgende pertinente bevinding van de commissaris-generaal: “U haalt aan dat de problemen op school dateren van toen uw zoon S.(...) 8 jaar oud was en dat jullie hierna Bosnië-Herzegovina verlieten (CGVS, p. 7). Aangezien hij geboren is in 2004, zouden deze feiten reeds in 2012 plaatsgevonden hebben. Echter volgens uw initiële verklaringen heeft u Bosnië-Herzegovina pas in 2019 verlaten (CGVS, p. 5). Als u geconfronteerd werd met de stempels in uw paspoort die iets anders aantonen, geeft u aan dat u ongeveer een jaar in Duitsland heeft verbleven en in 2016 terug naar Bosnië-Herzegovina keerde (CGVS, p. 5). Beide van deze zogenaamde vertrekkedata vallen niet te rijmen met uw verklaringen omtrent de problemen op de school van uw kinderen.”

Verder beaamt verzoekster dat zij nog steeds contact heeft met haar vader, broer en twee neven, maar beweert zij in haar verzoekschrift dat deze haar niet helpen. Deze loutere bewering houdt op zich geenszins vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, maar is een puur socio-economisch probleem zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van haar vrijheid, leven of fysieke integriteit. Deze problematiek is niet afdoende en bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat zij bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk zou zijn om een job te vinden in Bosnië-Herzegovina. De commissaris-generaal bemerkt terdege dat zij in België voldoende zelfredzaamheid vertoont met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming en volgens haar verklaringen vond zij in Bosnië-Herzegovina reeds meermaals de weg naar een arbeidsbureau (NPO, p. 14-15). Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat men haar daar niet wou helpen, echter uit haar verklaringen voor het CGVS blijkt dat zij gedurende haar inschrijving in het arbeidsbureau geen werk vond omwille van haar lage scholing (NPO, p. 14-15), hetgeen geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij omwille van haar Roma-origine geen medische zorg kreeg of zal krijgen, kan zij niet worden gevolgd. De commissaris-generaal stelt terdege: “Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u eerder wel uw weg naar het ziekenhuis vond – en ook hulp gekregen heeft – en uw verklaringen omtrent het proberen verkrijgen van een ziekteverzekering zijn vaag. Zo geeft u initieel aan dat u zich nooit informeerde over een ziekteverzekering, maar daarna geeft u aan dat u vele keren geprobeerd heeft een ziekteverzekering aan te vragen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u geen ziekteverzekering kreeg omwille van uw Roma afkomst, maar wel omwille van uw werkloosheid (CGVS, p. 15). Documenten omtrent het proberen verkrijgen van een ziekteverzekering heeft u niet (CGVS, p. 15).” Door louter de gedane bevindingen tegen te spreken, slaagt verzoekster er niet in hier anders over te doen denken.

In dit verband benadrukt de Raad nog dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen echter geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. De informatie over de Roma in Bosnië-Herzegovina waarnaar in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, maakt ook duidelijk dat de Bosnische overheid zich niet beperkt tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar tevens concrete plannen formuleert ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Verzoekster brengt geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Bosnië-Herzegovina persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade. Een enkele verwijzing naar de algemene situatie van de Roma gemeenschap, is louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoekster een individueel en objectief risico vast te stellen. Zij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij in geval van terugkeer naar Bosnië-Herzegovina een persoonlijk risico loopt.

5. Verder onderstreept de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie" van 15 december 2022, blijkt dat, hoewel er nog ruimte is voor verbetering, Bosnië-Herzegovina een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Bosnische burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. Voorts kan worden gelezen dat, in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Ook kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties (o.a. Vaša Prava en het Helsinki Committee for Human Rights), in Bosnië aanwezig zijn. Het CGVS erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Bosnië-Herzegovina, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Wat betreft de problematiek van huiselijk geweld blijkt uit voormelde informatie dat, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, de afgelopen jaren hier meer en meer aandacht aan wordt en inspanningen geleverd worden om huiselijk geweld te bestrijden. Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Bosnië-Herzegovina redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij die doet besluiten dat de appreciatie van de situatie in Bosnië-Herzegovina zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering, betekent niet dat de Bosnische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om haar bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Bosnische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Bosnische overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Bosnische overheid voor bescherming.

Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij en haar toenmalige partner slechts eenmalig naar de politie zijn gegaan voor de incidenten waarvan haar gezin slachtoffer werd. Verder blijkt dat zij door de politie werden gehoord, maar verzoekster en haar toenmalige man hebben geen klacht ingediend tegen deze personen (NPO, p. 7, 11-12). Verzoekster kan daarnaast ook geen persoonlijke voorbeelden aanhalen waaruit blijkt dat zij door de politie niet geholpen werd of zou worden. Verzoekster heeft verder ook nooit een beroep gedaan

op een organisatie die opkomt voor Roma rechten of de kinderen naar een andere school laten gaan (NPO, p. 12-13).

Verzoeksters bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Bosnische autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, dan ook niet worden aangenomen. Het algemene betoog van verzoekster berust niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege haar autoriteiten te bekomen.

Verzoekster toont bijgevolg allerminst aan dat zij alle van haar realistische en redelijkerwijze te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft aangewend, laat staan uitgeput. Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoekster derhalve niet aan dat het haar in Bosnië-Herzegovina aan nationale bescherming ontbreekt. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Bosnië-Herzegovina beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Bosnische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij verklaart te vrezen.

6. Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het herhalen van de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, zonder hierbij enig concreet verweer te voeren die de gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

7. Uit niets blijkt dat er heden in Bosnië-Herzegovina een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

8. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Bosnië-Herzegovina, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsebepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 december 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Bosnisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster volhardt in de problemen die zij heeft ondervonden in haar land van herkomst: er werden daar “tal van agressieve feiten” gepleegd op haar familieleden, onder wie haar kinderen. Slechts na haar vlucht uit Bosnië-Herzegovina heeft zij kunnen vaststellen dat haar huis er werd platgebrand. Daarnaast lijdt verzoekster aan medische problemen waarvan de precieze oorzaak niet kon worden vastgesteld in haar land van herkomst. Pas in België kreeg zij de diagnose van de ziekte van Crohn; de behandeling die zij hiervoor ondergaat is erg zwaar en kan qua effecten worden gelijkgesteld aan chemotherapie. Voor zover hier in Bosnië-Herzegovina al een behandeling beschikbaar zou zijn, zal verzoekster hier omwille van haar Roma-origine geen aanspraak op kunnen maken, wat maakt dat er een rechtstreekse link is tussen haar medische problemen en het Vluchtelingenverdrag. Voor het overige volhardt verzoekster in haar verzoekschrift. Verder bevraagd, licht zij nog toe dat haar zoon, na zijn vertrek uit België, thans verblijft in Bosnië-Herzegovina en dat haar dochter verblijft in België. Verzoekster wijst erop dat haar ziekte zeer ernstig is en de behandeling hiervan bij terugkeer naar haar land van herkomst voor haar financieel onhaalbaar zal zijn (“... ik heb er geen woning, niets ...”). Zij heeft een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend die actueel hangende is.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 22 oktober 2024.

Verzoekster herhaalt eerder afgelegde verklaringen en de argumenten die zij in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht waar zij ter terechtzitting verwijst naar de problemen die zij ondervond in haar land van herkomst, haar medische problemen en haar Roma-origine. In voormelde beschikking wordt hier reeds concreet op geantwoord en wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing omstandig geduid om welke redenen de door verzoekster aangevoerde elementen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming niet worden aanvaard. Door louter eerder aangehaalde verklaringen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft haar medische problemen verwijst de Raad in dit verband nog naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat vervolging of ernstige schade niet louter het gevolg kan zijn van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt een risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, maar hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem internationale bescherming te verlenen. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, pt. 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., pt. 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat vervolging of ernstige schade bedoeld in artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In casu herinnert de Raad eraan dat verzoekster niet aantoonde, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Bosnische overheden of hulpverleners haar omwille van haar Roma-origine of enige andere reden opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. Integendeel,

zoals in voormelde beschikking wordt geduid, blijkt uit haar verklaringen dat zij medische hulp heeft gekregen. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij als Bosnisch staatsburger geen medische behandeling zou kunnen krijgen en zij niet opnieuw toegang zou hebben tot de benodigde medische ondersteuning. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina een reëel risico bestaat dat haar opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontzegd.

De eventuele tekortkomingen van het Bosnische gezondheidsstelsel vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Indien verzoekster meent dat zij zich om medische redenen in de onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar Bosnië-Herzegovina, dient zij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat zij zoals zij aangeeft ter zitting ook heeft gedaan.

Waar verzoekster ter zitting aangeeft dat een medische behandeling in haar land van herkomst voor haar financieel onhaalbaar is, wijst de Raad erop dat dit een louter socio-economisch probleem betreft zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van haar vrijheid, leven of fysieke integriteit. Deze problematiek is voorts niet afdoende en bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoekster heeft overigens nog een zoon die in Bosnië-Herzegovina verblijft op wie zij desgevallend een beroep kan doen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat zij bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Bosnië-Herzegovina, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO